

RECONSTRUCCIÓ SOCIALISTA

Miquel Iceta, 10.01.13

Bona tarda, companyes i companyes,

Agraeixo la vostra presència avui aquí i agraeixo molt sincerament al Centre d'Estudis i Debats de l'Esquerra Socialista de Catalunya la seva invitació a fer aquesta conferència-col·loqui en un esforç de relançar el debat intern i explorar les perspectives de les esquerres.

La gent del CEDESC té raó: la reconstrucció del PSC exigeix posar en primer pla el debat ideològic i, modestament, intentaré fer-hi alguna aportació, quan ja fa un any del darrer Congrés del partit. Perquè hi ha pensament interessant fora del partit, però també n'hi ha d'haver dins, i no l'ha de monopolitzar cap persona o sector. És feina de tots.

Fa més d'un any en que, precisament en aquest local, presentava la meva candidatura a la primera secretaria del PSC, explicant un programa articulat de renovació profunda que segueix vigent i que, en gran mesura, està per desenvolupar. Després m'hi referiré.

No vull amagar la meva profunda preocupació sobre la situació del partit, però vull, al mateix temps, afirmar la meva convicció que hi ha camins i instruments per a la represa, per a la reconstrucció del nostre projecte polític. Depèn de nosaltres. Depèn del que fem.

Abans de començar, però, m'agradaria fer dues precisions. La primera: tot el que he fet en aquest darrer any i tot el que em proposo de fer a

partir d'ara és contribuir a fer realitat les decisions preses en el 12è Congrés. Que ningú interpreti, doncs, les meves paraules com a crítica a les decisions del Congrés ni encara menys com a gest per alçar una bandera personal. Com que la majoria em coneixeu prou bé potser no caldria fer aquest aclariment, però per si de cas...

La segona precisió és que quan proposo revisar algunes posicions tradicionals que crec que cal modificar, ho faig sempre des d'una important coresponsabilitat en les decisions preses al llarg de molt de temps en el PSC, i també amb l'orgull per la feina realitzada pels socialistes en aquests darrers 30 anys.

I començo molt breument per aquí. Cap partit a Catalunya o a Espanya pot dir que ha contribuït més que els socialistes a la llibertat i el progrés del nostre poble. Consolidació democràtica, desenvolupament de l'Estat de les Autonomies, modernització, incorporació a les institucions europees, impuls a l'Estat del benestar, són fites que hem protagonitzat els socialistes i de les que podem sentir-nos especialment orgullosos. Com també hem de sentir-nos orgullosos de la bona tasca feta pels governs presidits per Pasqual Maragall i José Montilla. ¿O no és cert que des de la victòria de CiU, Catalunya té més atur, més desigualtats, més pobresa, més retallades i al mateix temps està més endeutada i s'ha ficat en més embolics?

Però això no vol dir que no haguem comès errors que cal reconèixer i, sobretot, errors que cal rectificar. Crec que és més profundament democràtic reconèixer i rectificar errors que no pas demanar perdó i quedar-se tan tranquil... I aprofito per dir que això exigeix també un

esforç col·lectiu de debat perquè les idees, si no es comparteixen, no esdevenen projectes ni es posen en marxa. Pensar junts per treballar junts, aquesta ha de ser la nostra divisa.

Començo per recordar el darrer símptoma de problemes de fons que patim i que venen de molt lluny. El 25 de novembre passat vam obtenir el pitjor resultat de la nostra història: un 14% de suport electoral. No està de més recordar que un projecte majoritari i alternatiu com el que sempre hem volgut construir ha d'aspirar com a mínim a recollir el 30% de suport electoral.

Som la segona força política en vots i la tercera en escons. Només guanyem a una comarca de Catalunya, el Baix Llobregat; tenim un únic diputat a Lleida, dos a Girona i tres a Tarragona. Estem retrocedint a la Catalunya interior. A Barcelona ciutat hem quedat quarts, a menys de 2.000 vots del cinquè partit. Només hem guanyat a un districte, Nou Barris. Hem estat segona força a Sant Andreu i Horta. Tercera a Sant Martí i Sants. Quarta a Ciutat Vella. Cinquena a l'Eixample, Les Corts i Gràcia. I sisena a Sarrià. El 25 de novembre es va posar de manifest una situació electoral gravíssima. I enquestes posteriors, alguna de ben recent, ratifiquen la gravetat d'aquesta situació.

Ja vaig dir al Consell Nacional del partit que crec que si finalment no s'hagués produït una participació més alta de l'habitual d'antics electors nostres que no votaven gaire en les eleccions al Parlament de Catalunya, la nostra davallada hagués estat més important. Però convé saber que una part important d'aquests electors, als que hem d'agrair especialment el suport i cal que enfortim el nostre lligam amb ells, es van fent grans,

han votat en aquesta ocasió per l'especial transcendència d'aquestes eleccions i, sobretot, són electors que no creen opinió, que han de formar part d'un projecte amb vocació majoritària, però que no poden construir la xarxa de complicitats per impulsar i ampliar aquest projecte; cosa que sí podrien fer precisament molts dels electors que ens han deixat de votar en aquesta contesa electoral.

El PSC no es pot resignar, si vol ser fidel als objectius fundacionals del partit als que em referiré després, a representar un 14% dels catalans. Hem perdut vots en moltes direccions des de fa molt de temps però, a risc de simplificar, els hem perdut entre tres sectors fonamentals: els treballadors, decebuts pel nostre fracàs en la lluita contra la crisi econòmica i per la percepció que no hem estat prou coherents amb els nostres valors socialistes; les classes mitges urbanes, els sectors més dinàmics i emprenedors que no ens senten ni propers ni útils, i, en aquest sentit, el resultat obtingut a Barcelona ciutat és especialment simptomàtic i no podem passar-hi de puntetes; i entre els joves, que han trobat en propostes polítiques més utòpiques la proximitat i les respostes que nosaltres no hem sabut donar-los-hi.

No us vull entretenir amb més dades electorals però no podem oblidar la nostra derrota a Catalunya per primer cop a la història en unes eleccions generals el 2011, la derrota en les eleccions municipals d'aquell mateix any i els resultats de les eleccions al Parlament del 2010. De fet, retrocedim electoralment des del 2003, amb les notables excepcions de les eleccions generals de 2004 i 2008, que van esdevenir un perillós miratge que va impedir que veiéssim amb més claredat els problemes de fons del nostre projecte. Problemes que venen de molt lluny: la nostra

pèrdua de suports va començar abans que arribés la crisi econòmica... Fa molt de temps que s'acumulen símptomes molt preocupants: manca de musculatura política, aprimament organitzatiu, pèrdua de reflexes, reducció, inèrcies, hipoteques, renúncies, incapacitat de comptar amb tots els recursos humans del partit que, a més, progressivament es van desanimant, allunyant o fins i tot marxen.

Sé que tots els que estem aquí coneixem bé els problemes, però crec que cal dir-los en veu alta per fer-los-hi front. I ja no podem pensar en pedaços ni en remeis pal·liatius. No podem esperar a temps millors, ni confiar en teories de cicles polítics o en la llei del pèndul. Hem de reconstruir el PSC de baix a dalt, de cap a peus. Projecte, organització i relació amb la societat. Ho vaig dir en el Consell Nacional del partit: més que 'nou PSC' hem de tornar a ser 'PSC, de nou'.

Moltíssims catalans i catalanes necessiten un PSC fort, els progressistes de Catalunya necessiten un PSC fort. I per tenir un PSC fort, el PSC ha de canviar; la nostra organització ha de canviar, la nostra forma de fer política ha de canviar, la nostra relació amb la societat ha de canviar. I els canvis necessiten voluntat, valentia, generositat i intel·ligència col·lectives, que estan encara per demostrar.

PSC, de nou. Amb la unitat socialista de 1978, els que fundaren el PSC volien dotar als treballadors i les classes populars d'un instrument d'emancipació, d'una eina al servei de la unitat civil i la justícia social, d'un fonament per a l'esperança en un futur millor, d'un projecte majoritari de llibertat i justícia social capaç de capgirar la lògica profunda del sistema capitalista. Així, la fundació del PSC responia a l'objectiu de

construir el gran partit de l'esquerra catalana. Es tractava de construir un gran partit socialista, catalanista i federalista, municipalista i europeista, sobirà en les seves decisions polítiques a Catalunya, articulat de forma federal amb el PSOE i el Partit Socialista Europeu per desenvolupar la seva acció a nivell d'Estat i de la Unió Europea.

Un partit socialista disposat a treballar per construir una societat basada en els valors continguts en la nostra Declaració de principis adoptada solemnement l'any 2008. I és que, companys i companyes, el que som i moltes de les coses que hem de fer –no totes–, les tenim escrites de fa temps. El que passa és que no les posem en pràctica. I que massa sovint hi ha massa distància entre el que escrivim, el que diem i el que fem. I aquesta manca de coherència és la causa més important de la nostra pèrdua de credibilitat. ¿Recordeu el document “Per un nou impuls del socialisme català”, d'octubre de 2007? Caldria rellegir-lo i fer examen de consciència. I el mateix podríem dir de les resolucions del Congrés del 2008.

Són molts els catalans i catalanes que poden compartir els valors que integren la nostra Declaració de principis. Hem de construir amb ells un projecte que aspiro a representar-los i una organització útil per fer viure els valors compartits i promoure la participació i la creativitat. Dono molta importància a la nostra Declaració de principis ja que, des del meu punt de vista, el repte central de la reconstrucció del nostre projecte polític se situa en el terreny dels valors i de les idees perquè, com deia Gramsci, “la conquesta del poder cultural és prèvia a la del poder polític”. Només guanyant el debat de les idees serem capaços de mobilitzar àmplies majories ciutadanes per impulsar reformes en profunditat.

I hem de reconèixer que hem descuidat el debat d'idees. Especialment quan governem, tendim a oblidar que la nostra força són les nostres idees i el treball constant de la nostra gent a les institucions, sí, però també a la societat.

Renovar idees i reconnectar amb la societat han de ser les nostres prioritats absolutes. La reconstrucció del nostre projecte polític ha de basar-se en la força de les idees, la força de la gent en forma de treball voluntari i la força de la nostra connexió amb els exponents més creatius i dinàmics de la societat.

Fa un any jo definia el nostre projecte amb tres expressions: cor socialista, cervell socialdemòcrata i esperit de llibertat.

Cor socialista, sí. Perquè companyes i companys, el nostre és un projecte socialista, que vol construir una societat diferent en que ni la democràcia ni les relacions entre persones i nacions no estiguin sotmeses a les lleis del lliure mercat. Cal recuperar la dimensió utòpica del projecte socialista, que és un ideal, el més noble dels ideals. Deia Ulrich Beck: “La renúncia oberta a la utopia és un xec en blanc a l’abandó de la política per part de la pròpia política. Només qui és capaç d’entusiasmar-se, guanya suports i conquereix el poder”. Sense passió no es genera convicció i compromís. Necessitem passió socialista per fonamentar una esperança de canvi social.

Nosaltres volem domesticar el capitalisme global per sotmetre l’economia al benestar de les persones i dels pobles, just el contrari del

que succeeix ara. Recordem el que ens deia Tony Judt: “La dreta utilitza la crisi com a excusa per a desplegar acarnissadament les seves prioritats: menys Estat, menys protecció social, menys solidaritat”. Nosaltres ens oposem frontalment a això. Amb paraules i, sobretot, amb actituds i amb fets.

Som conscients que l'economia de mercat funciona sobre la base del benefici i l'obsessió per les possessions materials, però no ens volem resignar a una organització social que es limiti a prendre nota de les desigualtats, les injustícies i els desequilibris, a una societat que només trobi satisfacció en el consumisme desafortat, a una societat de mercat. Cal que recuperem la crítica a les desigualtats, les crisis, la precarietat, l'alienació i la pobresa generades pel sistema capitalista. Precisament perquè som socialistes.

Perquè el canvi de civilització al que estem assistint no està comportant una ampliació dels horitzons de progrés, ans al contrari, suscita por i inseguretats, genera atur i desigualtats, esgota els recursos naturals del planeta i condemna a la precarietat i a la pobresa a la majoria dels ciutadans del món.

Cal reconstruir el nostre projecte polític que avui sembla incapaç de fer front als reptes de la globalització, de l'individualisme egoista i del replegament comunitari. Són aspectes que generen por, el caldo de cultiu dels populismes demagògics, xenòfobs o identitaris, i estimulen el conservadorisme i la llei de la selva. Cal seguir cercant les respostes, tant a nivell local, com a nivell europeu, com a nivell global. I sense abordar aquests problemes de fons no podrem construir un nou projecte, una

nova societat més lliure i més segura, més pròspera i més justa. Sense oblidar tampoc que l'actual crisi econòmica és també una crisi energètica i ambiental que exigeix respostes en el marc de la sostenibilitat i de la lluita contra el canvi climàtic. I que la fractura social que va creixent té una expressió cada cop més punyent en els nuclis urbans, agreujant vells problemes i creant-ne de nous que convé conèixer i atacar.

Així doncs, cor socialista, sí. I cervell socialdemòcrata, per assegurar la primacia de la política sobre l'economia, posant-la al servei de les persones.

Hem de dir ben fort que les arrels profundes de l'actual crisi econòmica, les seves causes, són la desregulació dels mercats, la financiarització de l'economia i la submissió de la política econòmica al dictat del dogma neoliberal, que de vegades ha contaminat també les nostres polítiques i els nostres comportaments individuals i col·lectius.

Hem de ser especialment contundents en això. ¡Ara que fins i tot el Fons Monetari Internacional admet que no va preveure els efectes depressius de l'austeritat! Cal combatre les polítiques d'austeritat que retallen el nostre present i el nostre futur i recordar que l'estabilitat pressupostària no és ni dogma de fe ni ha de ser un objectiu per ella mateixa, que no pot esdevenir un fre a la recuperació econòmica, al creixement i a la creació d'ocupació. En aquest sentit Europa ha de prendre nota del que passa a Estats Units i a molts països d'Amèrica Llatina. Recordem el que va dir recentment l'expresident Lula da Silva: "No és que haguem redistribuït perquè hem estat capaços de créixer, sinó que hem crescut perquè hem estat capaços de redistribuir".

El sistema neoliberal és incapaç de situar les persones per sobre del benefici. I nosaltres no acceptem com a inevitables ni l'atur, ni la pobresa, ni les desigualtats. Així doncs, els reptes són clars: la regulació del sistema financer, l'abandó del dogma de la mà invisible del mercat, la submissió del lliure comerç a normes socials i ambientals, evitant confondre drets amb mercaderies que sols estan a l'abast dels que les poden comprar, recuperant el prestigi de la política i de lo públic, introduint elements de democràcia econòmica com la cogestió a les empreses i potenciant l'economia social, rebutjant la desregulació sistemàtica de la relació empresa-assalariat (perquè la mateixa expressió de 'mercat laboral' fa mal als ulls).

Caldrà situar en el centre de la nostra reflexió i de la nostra acció qüestions rellevants com:

- la Renda Bàsica de Ciutadania
- la fiscalitat ecològica
- la introducció de taxes sobre les transaccions financeres
- mecanismes que evitin la fractura entre l'economia financera i l'economia real
- la limitació dels beneficis empresarials quan es produeixin reduccions de plantilles i deslocalitzacions
- la limitació de les retribucions dels directius que han d'estar lligades a la situació de l'empresa
- la introducció de clàusules ecològiques i socials en els acords internacionals de lliure comerç
- la introducció de mecanismes de garantia hipotecària que preservin l'habitatge de residència habitual

- la revisió de l'impost sobre el patrimoni i la introducció d'un impost sobre les grans fortunes
- una regulació estatal de l'impost de successions per evitar una competència fiscal a la baixa
- la lluita contra el frau fiscal i l'eliminació dels paradisos fiscals
- la penalització dels moviments especulatiu de capital o de matèries primeres

I que ningú no s'espanti! Tot i que alguns puguin titllar de radicals algunes d'aquestes mesures, responen a un programa nítidament socialdemòcrata i, com a tal, reformista i transformador.

Si volem esdevenir alternativa hem de demostrar que hi ha alternativa. Hem de demostrar que hi ha un altre camí, que es pot guanyar la batalla de la productivitat i la competitivitat sense disminuir els drets socials, sense renunciar a una societat més justa i cohesionada, sense destruir el medi ambient. I això exigirà una renovació en profunditat dels nostres plantejaments en matèria de política econòmica i fiscal.

Tot això ens portarà a revisar algunes coses. Abans ho mencionava de passada: l'esquerra europea no va saber combatre el paradigma neoliberal fundat per Thatcher i Reagan els anys 1979 i 1980, i fins i tot va acabar acceptant alguns dels seus postulats. I per què ho va fer? Perquè es va obnubilar per una prolongada etapa de creixement econòmic en la que la creació d'ocupació, la redistribució i el sosteniment de l'Estat del benestar es donaven per descomptats. Semblava que amb créixer n'hi havia prou. L'esquerra va oblidar que l'economia de mercat requereix una determinada regulació i fiscalitat per atendre requeriments

socials i que això és especialment necessari en la globalització. L'abisme creixent entre les economies real i financera és letal, i els socialdemòcrates hem d'evitar els perniciosos efectes d'aquesta fractura.

Aquesta contaminació neoliberal va ser especialment negativa a Europa perquè va incidir decisivament en la posta en marxa de la moneda única sense preveure els mecanismes de governança i de solidaritat necessaris per a moments de crisi. Els dirigents europeus van fer un salt de gegant a Maastricht suposant que la moneda única comportaria ràpidament la integració de polítiques econòmiques, però van pecar de voluntarisme. Potser als liberals ja els anava bé. Potser la següent generació de líders europeus no va estar a l'alçada. Però és obvi que l'esquerra europea s'ha vist desarmada davant els reptes plantejats per la crisi global amb l'hipoteca afegida dels errors de disseny de l'euro i de la manca d'un govern econòmic europeu comú. Uns errors que, a més, han agreujat les divergències econòmiques entre els països de l'Eurozona.

Josep Borrell ens proposa en el recent llibre "No es economía, es ideología" del col·lectiu "Economistas frente a la crisis", set elements alternatius al que ell mateix qualifica de "paradigma de Maastricht": 1) propiciar una estratègia de creixement finançada pel Banc Europeu d'Inversions amb 'projectbonds'. 2) evitar l'asimetria en la correcció dels desequilibris: els països del sud han d'augmentar la seva productivitat en termes factibles i socialment acceptables i els països del nord han d'incrementar salaris, augmentant la seva demanda interna i un menor excedent comercial. 3) introduir els eurobons. 4) coordinar les polítiques socials i salarials a escala europea i harmonitzar la fiscalitat. 5)

augmentar el pressupost comunitari. 6) regular els mercats financers. 7) establir un govern supranacional democràticament elegit.

En l'era de la globalització no pot haver-hi ni socialisme ni socialdemocràcia en un sol país. Volem més Europa i més democràcia europea. Una Europa federal. L'europèisme ha de ser un dels nostres trets identificadors i la nostra bandera és la de l'Europa social. El "Rise up" que reclamen els joves socialistes europeus. Necessitem uns Estats Units d'Europa i elements de regulació global dels mercats.

Definia també el nostre projecte parlant d'esperit de llibertat. Que vol dir més i millor democràcia, més i millor política, i més obertura, transparència i participació en els partits. La política apareix com a problema, i sense arreglar aquest problema no podrem afrontar-ne cap altre de forma adequada.

Sí, l'esquerra ha de donar resposta al moviment del 15-M. Nosaltres volem representar també als desposseïts, a les víctimes de la globalització, als joves sense futur, als nous emigrants. Ha estat la mobilització ciutadana la que ha aturat els desnonaments! I això posa en evidència una de les nostres mancances.

Hem de dir alt i clar que el sistema polític ha de ser com a mínim tant sensible a les reivindicacions d'aquests sectors com ho és davant les exigències del sistema financer. La política i les institucions han d'estar al servei de tots, especialment dels que més ho necessiten. També des d'aquest punt de vista el combat de les idees és fonamental, perquè més participació i més debat polític afavoreixen la connexió entre la política i

la ciutadania i ajudaran a reconciliar els electors amb els partits. Recordo que del Congrés en van sortir resolucions precises al respecte: primàries, Consell Obert,...

Convé no oblidar que els partits són instruments, no fins en si mateixos. Si el PSC deixa de ser útil per a molta gent, desapareixerà o caurà en la irrellevància. Seria paradoxal, perquè crec que en aquesta crisi, quan estan en risc qüestions tan importants com la cohesió social o la unitat civil, el PSC és més útil que mai. Però això no depèn del que opini jo, o del que opinem una majoria de militants socialistes, sinó del que pensin centenars de milers de ciutadans. Catalunya necessita una força d'esquerres amb vocació majoritària. Avui el PSC no és vist així per molta gent. Potser és que ara no podem pretendre fer-ho en solitari. Però per això també varem decidir al Congrés explorar l'impuls d'una Aliança Catalana de Progrés. Fem-ho. Fem-ho tots, fem-ho junts, avancem junts.

També necessitem impulsar un moviment cívic federalista. Cal acabar amb aquesta història que el federalisme és una cosa freda i distant. No hi ha res més càlid que la fraternitat. I recordar, com ho fa en el seu darrer llibre Ferran Pedret, que el federalisme no es limita a l'articulació de les administracions sinó que es planteja també la relació entre les persones i fins i tot inspira un model socioeconòmic alternatiu basat en el bé comú, la cooperació i la solidaritat.

Hem d'assegurar una presència activa en les plataformes socials contra les retallades. El nostre partit ha de prendre part activa d'aquests moviments, acceptant les seves aportacions i crítiques, com a forma d'enriquir el nostre projecte alternatiu, d'eixamplar la nostra base

militant, d'ampliar la nostra influència social. De la mateixa que cal estrènyer el nostre lligam amb els sindicats i el moviment associatiu per anar articulant un bloc sociopolític d'esquerres.

Hem d'impulsar reformes en la nostra organització, la nostra manera de fer política i la nostra relació amb la societat. Actualitzant els mecanismes d'informació, comunicació, formació i debat per fer-ho possible. Necessitem una organització més oberta, més acollidora, més transparent, més propera, més participativa, més creativa, més moderna i més eficaç, capaç d'utilitzar de forma intel·ligent les xarxes socials.

Necessitem una organització radicalment democràtica, que afavoreixi la participació i el debat eradicant tot sectarisme. En el PSC no hi sobra ningú sinó que hi falta molta gent. El PSC necessita més debat intern, no menys. La discrepància no sols no ha de ser penalitzada sinó que pot i ha de ser estimulada. Aquest és un objectiu fonamental i irrenunciable. Si volem ser 'PSC, de nou', necessitem més PSC, no menys.

Companyes i companys, hem de recuperar els que han marxat, hem d'activar els que s'han allunyat, hem d'il·lusionar els que segueixen actius. Ens hem d'atrevir a convidar a molta gent a participar. I ho hem de fer sincerament, sense trampes, evitant frustracions, malentesos i decepcions futures.

Hem d'abordar un procés de reconstrucció des de la base. Cada agrupació ha de fer seu l'objectiu de construir aquest PSC que necessitem a cada ciutat o poble. Tots sabem a cada lloc quines persones voldríem que estiguessin amb nosaltres i no ho estan. Hem de

reflexionar les raons per les que no hi són. Què podem fer per escoltar-los i per convidar-los a apoderar-se del PSC, a fer-lo seu, perquè si el PSC no és de tanta gent que en canvi sí que pot compartir els nostres principis i els nostres ideals, és que no estem fent bé les coses.

Crec que encara hi som a temps. La idea és senzilla però no fàcil: fer del PSC un laboratori col·lectiu d'idees viu i dinàmic, obert als progressistes, en diàleg amb la resta de forces d'esquerres, eixamplant les fronteres del partit, començant per tots els nostres militants i seguint per anar a buscar a tots aquells i aquelles que voldríem que formessin part del *PSC ideal* a cada localitat. Amb tres objectius prioritaris: treballadores/es, emprenedors/es i joves. Hem de créixer cap endins i cap enfora. Comptant amb tothom de dins sense sectarismes de cap mena, i anant a buscar a tots aquells i aquelles que necessitem per esdevenir el gran partit socialista que necessiten els treballadors i les classes populars. Si a nivell nacional creem el Consell Obert, per què no creem a nivell local Consells cívics per eixamplar i enfortir l'espai socialista i progressista? Hem d'anar a buscar el que necessitem per esdevenir el partit que sempre hem volgut construir.

A nivell central el partit ha de prendre iniciatives de debat i diàleg obert. Sobre la qüestió democràtica responent al moviment 15-M, la qüestió federal responent al repte que plantejava la Diada, la qüestió social que plantejava la vaga general del 14-N, i sobre l'Europa social i federal que necessitem. Crec que ja no podem dir que la gent està esperant a veure què diem, ja no ens espera. Però la gent té dret a que els socialistes fem els màxims esforços per representar els que poden compartir els nostres valors i associar-los tant com puguem a la formidable tasca col·lectiva

de reconstruir el PSC. Si fem l'esforç d'escoltar-los i de representar-los de veritat, ells i elles tornaran a escoltar-nos a nosaltres. Som nosaltres els que ens hem d'esforçar, no ells.

Fa un any us deia, junts podem. Ara us dic: si volem, si ho volem de veritat, si ens hi posem, si ens hi posem de veritat, junts podem.

I acabo amb un flaix sobre alguns temes dels que cal parlar però que no eren el centre de la meva intervenció d'avui.

Sobre política catalana: hem de treballar per liderar l'oposició d'esquerres per poder esdevenir alternativa. Qualsevol altra posició, després del pacte CiU-ERC, seria suïcida. I ho hem de fer amb Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Unida i Alternativa i amb altres que puguin compartir una estratègia per articular un bloc sociopolític catalanista, federalista i d'esquerres, arrelat entre els treballadors i els sectors populars, amb sòlides relacions amb el moviment sindical i l'associacionisme progressista.

Sobre la consulta. Si us plau, no ens perdem en un allau de confusions. Ja ho hem dit en el programa electoral: estem a favor d'una consulta legal i acordada, que depèn de la negociació entre els governs. Una consulta seriosa, sense fer trampes que prefigurin el resultat, sense crear estructures d'Estat quan encara no sabem si la gent vol un nou Estat o si voldria un Estat nou, un Estat federal.

Sabent que en el marc de la Unió Europea és impensable un procés d'independència fora del marc legal o sense acord entre les parts. I,

deixeu-me dir-ho, aprovar una declaració unilateral de sobirania és una invitació al conflicte i no a l'acord.

Per consultes il·legals, irregulars o de pa sucrat amb oli, que no ens busquin. Nosaltres volem decidir una relació diferent amb Espanya, volem exercir la nostra sobirania per pactar de nou, no per trencar. Quan s'hagi acordat la consulta, si ens pregunten sobre la independència direm que no, i si ens pregunten per una reforma federal de la Constitució direm que sí.

Nosaltres treballarem de valent perquè aquesta reforma constitucional federal arrenqui tan aviat com es pugui i arribi a bon port. I hem de reconèixer l'esforç de Pere Navarro precisament en aquest moment en que en el si del PSOE s'agita el debat federal. Això no hagués succeït sense l'impuls d'en Pere.

Que no ens distreguin amb Consells Nacionals de Transició. Per cert, recordo que se'n van crear a Líbia i Guinea-Bissau, i que es parla de crear-ne un a Síria. Catalunya, afortunadament, té garantit el seu autogovern, té Parlament i participa de les institucions democràtiques espanyoles. No fem bromes. Si alguns volen anar treballant per la independència, que ho facin, però no cal que ens hi convidin, tenim altra feina i altres prioritats. Però sí que volem recordar-los-hi que la representació més genuïna dels catalans i les catalanes és el seu Parlament, i qui si algú oblidés això no estaria demostrant precisament gaire patriotisme.

Parlava de la nostra feina i les nostres prioritats, les enumero per acabar:

Reconstruir el PSC, forjar una alternativa coherent amb els nostres valors, treballar de forma incansable per la justícia social, contra l'atur, les desigualtats i la pobresa, impulsar els moviments de resistència contra les retallades, dialogar amb les esquerres catalanes, organitzar els federalistes Catalunya endins i Catalunya enfora, treballar colze a colze amb els companys del PSOE i del Partit Socialista Europeu per preparar la batalla europea del 2014 i les municipals del 2015. No és poca feina. Posem-nos-hi ja. Som-hi!

Moltes gràcies.